کانړي ... ... بي پوشيد کړي
... ... ځان کوړ غله کوره
پ ... ... نسنام ګاه يي دو کړ
دده ... ... بي کشيده کړ
... ... بزه څښتن ليکي
دي په خپل عمل پښيمان وه چه ناحق دده کمان وه
راغي دی وه خپل مسکن وه فقير ولاړ وه بل وطن وه
کل پاليز دده بد رنګ وه دسر وده سر پړنګ وه
شه بي هوبنل حيرته کمي يي سود له ندامته
چه خبر ځان جهان شه په فقير پسي روان شه

آخر دي پر لار حيران شي ... کب بي ناتوان شي
که مرکب په توښه بار که دي پياده پسي رفته ...
و ربه نشي تر منزله ... ځان به خوار که ...
سود بي نشته له مرکبه بي خواري ...
چه پر سر يي وي پند ونه هغه کله که پند ونه
وه وزي دی له خپل کوره ترڅای نه وشي ار کوره
نه دلي شي نه هودي شي پاته دي له قافلي شي
په خپل پند بوري حيران وي آخر مرکب يي په بيابان وي
اول ځان خلاص کړه له باره بيا سفر کوه دلدار ...
خود به ورشي ته خوشحاله ... تراصل ... الله
في الحديث حب الوط...

نام کتاب: دیوان خاقانی — دارای سرلوح مذهب زرین و مرصع

مؤلف متن: حکیم افضل الدین ابراهیم بن علی خاقانی — محشی:

شارح: — مترجم:

تاریخ تحریر: قرن دهم — نوع خط: نستعلیق — تعداد سطر: ۱۹

جزء کتب: ادبیات — زبان: فارسی — عدد اوراق: ۱۹۷

طول: ۳۴/۰ — عرض: ۲۲ — شماره عمومی: ۲۰۲۵۹

وقفی / خریداری: حضرات — تاریخ وقف / خریداری: خرداد ۱۳۷۰

ملاحظات:

ناقص الآخر

دلی من بر تعلیم است می طفل زبان دانش — دم تسلیم سر عشر و سر زانو دبستانش

نه سر زانو دبستانست سر دم برح تسلیمش — نه سر دریا صدف وارست و سر نم قطره نیسانش

سر زانو دبستانست چون کشتی نوح آن را — که طوفان جوشش در داوست جودی گه دامانش

خوش آنکس را که روزی شد دبستان از سر زانو — نه با کجش بود جودی نه با ساق طوفانش

نه هر دو بی ادب پستانست سر کز جنبش دردی — بهر دم چار طوفانست در بنیاد ارکانش

دبستان از سر زانوست حاصل آن شیرمردی را — که چون سگ در بن زانو نشاند شیر مردانش

کسی کز روی سکجانی نشیند در پس زانو — بزانو پیش سکساران نشستن نیست پیمانش

کسی کش خضر معنی راست دامن گیر چون موسی — کف موسی و آب خضر پیسنی در گریبانش

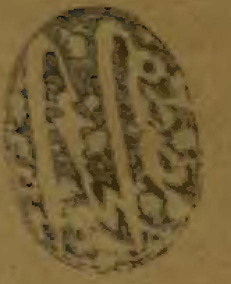
همه تلقینش آیاتی که خاموشیست تاویلش — همه تعلیمش اشکالی که نادانیست برهانش

مرا بر لوح خاموشی الف بی تی نبشت اول — که در درس زبانست و ز خاموشیست درمانش

نخست از من زبان بستد که طفل اندر نوآموزی — چو نایش بی زبان باید نه چون بط زبان رانش

چو ماندم بی زبان چون نای جان در من دمید از لب — که تا چون نای سوی چشم رانم دم نفرمانش

چنان در بوته تلقین مرا بگداخت کاندر من — نه شیطان ماند و وسواس نه آدم ماند و عصیانش

جون طرب در دل دل در ملکوت / ره به پنهان شوم انشاالله

خضر پنهان گذرد بر ره من / خضر دوران شوم انشاالله

ایمن از کوه نشینان بگذر / با دآبان شوم انشاالله

پیش آنها بپرستان شکوه / کوه ثهلان شوم انشاالله

قمع آنرا که کند کوه بناه / نوح طوفان شوم انشاالله

ملک عزت طلبم و افسر عقل / بو که سلطان شوم انشاالله

تا زند خرپشه بخت سپید / ابر نیسان شوم انشاالله

جه نشینم بو باخانه ری / بخراسان شوم انشاالله

عندلیبم جه کنم خارستان / بگلستان شوم انشاالله

همه پر عقلم و جون عزم کنم / کاب حیوان شوم انشاالله

بکنم دیو دلیها بسفر / تا سلیمان شوم انشاالله

جون صفا یافتگان زاشک طهر / تر گریبان شوم انشاالله

جون شکرخان ره ذکر سفر / خشک دامان شوم انشاالله

نمک افشان شدم از دیده کنون / شکرافشان شوم انشاالله

گر جو نرگس یرقان دارم باز / گل خندان شوم انشاالله

خشک جون شاخ درمنه شده ام / تازه ریحان شوم انشاالله

پنک زردم شده معلول بو افت / لعل رخشان شوم انشاالله

جشم بازم همه بیماری باز / همه درمان شوم انشاالله

غرض آورد بگوشم سر و گفت / که بپایان شوم انشاالله

[illegible]

[illegible] ملک جانان بوله

[illegible] ملک سبحان [illegible]

[illegible] هجران [illegible]

[illegible] بیابان [illegible]

[illegible]